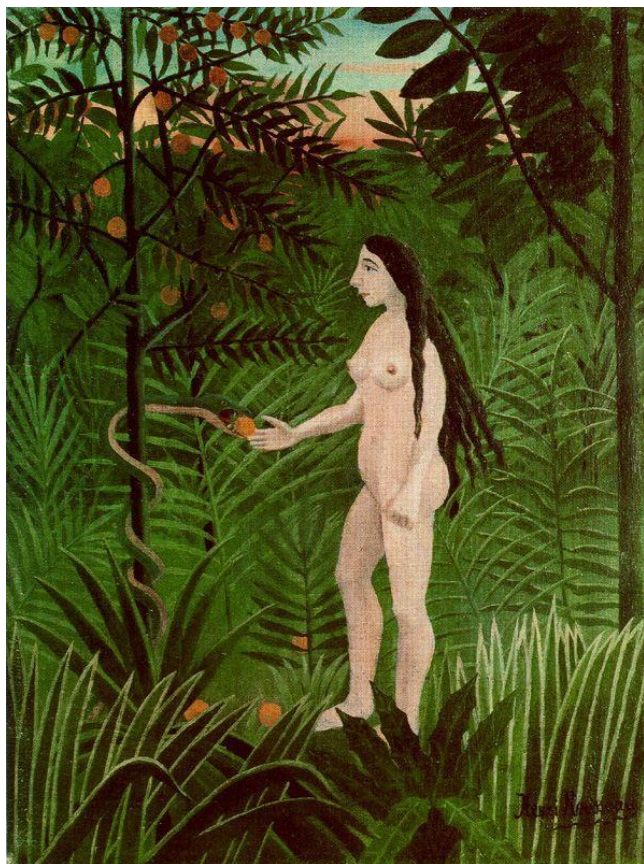

21:00, Szombat (december 11.), m1

Állítsátok meg Terézanyut!

magyar vígjáték, 127 perc, 2004

rendező: Bergendy Péter

író: Rácz Zsuzsanna

forgatókönyvíró: Rigó Béla, Rácz Zsuzsanna

operatőr: Pados Gyula

díszlettervező: Menyhárt Ágnes

jelmeztervező: Breckl János

zene: Madarász Gábor

producer: Bodzsár István

hangmérnök: Balázs Gábor

vágó: Király István

szereplő(k):

Hámori Gabriella (Kéki Kata)
Ónodi Eszter (Lujzi)
Schell Judit (Marcsi)
Major Melinda (Pirkóvik)
Nagy Ervin (Péter)
Csányi Sándor (Dávid)
Elek Ferenc (Marci)
Rezes Judit (Adri)
Csomós Mari (Mami)
Hujber Ferenc (Fonyó)
Tóth József (Sanyi)
Bánfalvy Ágnes (Nóra)
Bács Ferenc (Doktor)
Bárdosi Sándor (Testőr)
Trill Zsolt (Mélylelkű)
Jakab Csaba (Joviális ügyvezető)
László Zsolt (Tamás)

Ez a film megrendelhető DVD formátumban.
Feliratozva a Teletext 334. oldalán.

Kéki Kata (Hámori Gabriella), a szerencse lánya. Csinos, vonzó nő, bár ahol megjelenik, mozdulnak rá a férfiak. Van szerető édesanyja, szeretetre vágyó öccse (Nagy Zsolt) és - hozzá testvérként ragaszkodó - három barátnője (Ónodi Eszter, Schell Judit, Major Melinda). Van megbízható barátja is, Marci (Elek Ferenc), aki már alig várja, hogy vőlegénnyé, férjé, sőt családapává léptessék elő. Minden készen áll a sikeres élethez, amely azonban egyre késik. Kéki Kata ugyanis egyáltalán nem boldog mindattól, amit a szeszélyes sors az ölébe csöppentett. Vitathatatlan adottságai ellenére ugyanis ebben a szép, ifjú, ámde mégis érettnnek mondható korban neki nincs se igazi munkája, se igazi szerelme. Pedig állandóan keresi mind a kettőt. Kata ambiciózus. Szorgalmasan jár állásinterjúkra és legalább ilyen szorgalmasan próbálkozik különböző férfiakban meglelni az igazit. Először a Fonyóban (Hujber Ferenc), aztán Davidben (Csányi Sándor), utóbb Tamásban (László Zsolt).

Bemutató dátuma: 2004. december 16. (Forgalmazó: SPI)

Lehetetlen megállítani Terézanyut!

2004. december 14.

A szingliség téma. Könyvekben, filmekben, mindenhol. Az emberek - történetesen mindegy hogy nőkről vagy férfiokról beszélünk - számára ez fontos kérdés, sarkalatos pont. Nem jó egyedül lenni.

A szingli lét sokszor nem az önként választott magány eredménye, sokkal inkább a sors fintora. Kéki Kata is először úgy tűnik szerencsés. Szerető család, jó állás a rádiónál, otthon pedig egy pasi, aki mindent megtesz érte. Azonban ahogy lenni szokott, minden egyszerre jön, Kata egyetlen nap alatt veszít el mindet, amit fontosnak érzett. Persze csak mértékkel, mert a munkáját annyira nem szerette, szellemi robotnak gondolta. Aztán hazaérve a következő bomba fogadja, a tutyimutyi férjnekvaló rájön arra, Kata intenzív és perselő levelezésben áll régi szerelmével. Természetesen borul a bili, csak a barátnők maradnak. Ők, akik vigasztalnak, támogatnak, megríkatnak, de történetesen feltétel nélkül elfogadnak. Aztán úgy tűnik, mégiscsak léteznek csodák, Kata élete is helyrebillen, de mint tudjuk az idilli állapot csak látszat, az állandóság megöl.

Hámori Gabi csodálatos a szerepben, személyisége kisugárzik a vásznonról, minden szerencsétlenkedése és bakija ellenére szeretnivaló csaj. Pont olyan, mint egy átlag lány, ugyanazokkal a problémákkal küzd. Sikeres lett a könyv, a magyar bridget történetnek aposztrofált sztori, bár Kata személyisége, karaktere cseppet sem hasonlít a bunfordi angol hölgyre. Sokkal szeretni valóbb, tele életörömmel. Abban is különbözik angol "kolleganőjétől", hogy története valójában nem is a szingliségről szól, legalábbis nem csak arról. A boldogságkeresésről szól, a harmóniára való törekvésről, a tökéletesség hajszolásáról. Pedig mindannyian tudjuk, királyfik márpedig nem léteznek, valamiért mégis reménykedünk benne. Talán mégis...

Kicsit hosszú a történet, bár ez a több mint két óra nem telik nyögvenyelősen. Néhol telezsúfolt, sok benne az apró mellékszál, kicsit sok a pasi. A dialógok nem jól megírtak, könyvízüek, a forgatókönyv nem mindenhol eltalált. Ezért is tűnik némiképp hosszúnak a film, mert a párbeszédok között elég sok a szünet. Sajnos a könyvben megírt párbeszéd nem működik jól a filmvásznon.

Mindezek ellenére szórakoztató alkotás - a kritika is kitörő örömmel fogadta. Végre jó magyar vígjáték került a mozikba, néhány apró mellényúlástól eltekintve. Néhol meseszerűen elemelt, néhol a nagy magyar valóságot ábrázolja. Pados Gyula most is kiválót alkotott, operatőrileg a film lenyűgöző. Külön kiemelném a mesterien fotózott báljelenetet, amely bármely amerikai produkcióban megállná a helyét. A színészek csodálatosak, jó fiatal, magyar, tehetséges művészeket látni a filmvásznon. Nem kell nagy jóstehetséggel rendelkezni ahhoz, hogy megjövendöljük a sikert. Csak így tovább!

- sam -, PORT.hu

Állítsátok meg Terézanyut!

2004. december 23.

A boldogság közel van - tudjuk meg az új magyar szinglifilm záró monológjából. Nem kell messzi világokba vágyódnunk, szélsőséges élményeket átélnünk ahhoz, hogy mindent megtaláljunk, amiért élni érdemes. Paradox módon a megállapodott bölcsességhez az élményhajszoláson és elvágódáson keresztül vezet az út: csak akkor tudjuk eléggé értékelni óvodáskori bújócskapartnerünk emberi kvalitásait, ha előtte kellően sokszor beleestünk a könnyű flörtre vágyó hűtlenkedők, a házasságszédelgők vagy az érzéketlen szörnyetegek csapdájába.

A történet kezdetén Kéki Kata (Hámori Gabriella) sikeres fiatal nő, stabil majdnem vőlegénye és megbecsült állása van. Aztán hirtelen megszakad az idill. Katában egy végzetesnek bizonyuló másfél napra felülkerekedik az élvhajhász nő, aki a karfiolvásárló és vitaminadagoló barátjánál vonzóbbnak látja egykori szerelmét. A pillanatnyi eltévelyedés a két szék között végződik. És mivel a baj nem jár egyedül, Katát munkahelyéről is kiteszik, úgyhogy a kínos szórakozóhelyi ismerkedéseket időnként kínos állásinterjúk színezik. Közben a tapasztalt, férjezett barátnők (Major Melinda, Ónodi Eszter, Schell Judit) tartják a lelket az egyre inkább nekikeseredő Katában. A hősnőnk útjába kerülő férfiak pedig gyávák és hűtlenkedők, kötöttségekre nem vágyó beköszönő vendégek vagy érzéketlen, keményszívű menedzserek (Csányi Sándor, László Zsolt). Kata öröklődik egy darabig, majd végül rájön, hogy többet ér ő, mint a reménytelenül hajszolt világ egésze, és rátalál a boldogság valódi forrására.

Az Állítsátok meg Terézanyut! című új magyar film - akár a Bridget Jones naplója - az egyedülálló felnőtt nő vergődéséről, az úgynevezett szinglilétről szól. Bridget Jones azért válhatott kultikus figurává, mert felmentette az önmagukat szerencsétlen vesztésnek látó szingliket, és jóságosan hátba veregette őket: persze hogy lesz jobb, persze hogy eljön az igazi. A Terézanyu továbbmegy: a világ és a szingli össze nem illése itt nem a főhősnő csetlő-botló szerencsétlenkedéséből fakad, itt már kikökönt az idő: szociálisan deviáns hősnőnk tiszta és romlatlan, a világ a maga konvencióival pedig szenny és hazug. A párkapcsolatok sekélyesek, a házasságból csak kifelé kacsingathat az ember. Az egyetlen morálisan tartható attitűd a szingli Kéki Kata sajátja: mindenre kiáradó nyitottság, fogékonyság és jótekingodás, kalkuttai Teréz anya szellemében.

Merész vállalkozás azonban a nagyvárosi szingli lányból drámai hősnőt, erkölcsi etalont faragni, olyannyira, hogy kínosan meghaladja a vígjáték műfaji kereteit és az alkotók lehetőségeit. Kata belső vívódását a filmkészítők úgy érzékeltetik, hogy a fürdőlepedőbe csavart nagyvilági, könnyed nő fájón didaktikusan elbeszélget kevésbé lenge öltözetű, szorongós és naiv önmagával. A családi viszonyok, barátnői és párkapcsolatok kevésbé árnyaltak, a párbeszéd hitelessége gyakran áldozatául esik egy-egy könnyű poénnak, szóviccnek, filmtörténeti

utalásnak vagy kultuszklišének. Minél kevésbé akar mélynek mutatkozni a jelenet, annál jobb a forgatókönyv, és annál ötletesebb a rendezés. A lényegtelen mellékszálak és tanulság nélküli epizódok a film valódi erősségei: az üzleti szféra álságos állásinterjút, a féltékeny idősebb kolléganő lekezelő modorát vagy a kamionsofőröknek tartott kommunikációs tréninget bemutató és kifigurázó részek önfeledt szórakoztatást nyújtanak. A film képi világa (Pados Gyula operatőr munkája) egészen professzionális, a színészek egységesen jók, Hámori Gabriella pedig nagyon vonzó jelenség, akinek bármit megbocsátunk. A vígjátékba csempészett mélységről pedig csak annyit: kevesebb több lett volna.

Szabolcs Imre, Heti Válasz